

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 360/2011-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. októbra 2011 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti T. B., Ž., zastúpeného advokátom Mgr. M. H., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 41/2008, za účasti Okresného súdu Žilina, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo T. B. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 41/2008 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 41/2008 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. T. B. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť T. B. trovy konania v sume 314,18 € (slovom tristoštrnásť eur a osemnásť centov) na účet jeho právneho zástupcu Mgr. M. H., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2011 doručená s'ťažnosť T. B., Ž. (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. M. H., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 41/2008.

Z obsahu s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že s'ťažovateľ podal 17. októbra 2007 okresnému súdu žalobu o zaplatenie nájomného v sume 55 500,80 Sk (1 842,29 €) a vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 58 311 Sk (1 935,57 €) proti žalovanému – U. (ďalej len „žalovaný“). Po podaní žaloby bola vec okresným súdom vedená pod sp. zn. 6 Ro 181/2007 a následne 8. februára 2008 bola prevedená do registra C a zapísaná pod sp. zn. 6 C 41/2008.

S'ťažovateľ v s'ťažnosti okrem iného uvádza:

„Súd od podania žaloby vo veci nekonal, preto som dňa 20. 11. 2009 podal predsedovi Okresného súdu v Žiline sťažnosť na prieťahy v konaní.

Súd vo vyjadrení k sťažnosti zo dňa 10. 12. 2009 vyhodnotil sťažnosť ako čiastočné dôvodnú. Uviedol, že súd previedol najskôr vec z registra 6 Ro do registra C k 18. 02. 2008 a v mesiaci marec bol návrh doručovaný žalovanému na vyjadrenie, ktorý sa vyjadril 28. 03. 2008 a spis bol sudcovi predložený dňa 02. 04. 2008. Zdržanie malo byť spôsobené zvýšenou zataženosťou konajúceho sudcu.

Výsledkom podanej sťažnosti bolo to, že súd prípisom z 09. 12. 2009 vytýčil prvé pojednávanie na deň 29. 01. 2010 a s predvolaním mi doručil aj vyjadrenie žalovaného zo dňa 25. 03. 2008, doručené na súd 28. 03. 2008, avšak bez príloh. Prílohy som obdržal až na moju žiadosť.

Prvé pojednávanie dňa 29. 01. 2010 bolo po prejednaní veci odročené na 19. 03. 2010 za účelom ďalšieho dokazovania

Druhé pojednávanie dňa 19. 03. 2010 bolo po prejednaní veci odročené na neurčito za účelom ďalšieho dokazovania. Od tohto pojednávania súd opäť vo veci nekoná už viac ako 15 mesiacov...

Na Okresnom súde v Žiline je vedených niekoľko konaní z uvedeného titulu, ktoré už vedú ako vlastníci moje deti, ktoré nie sú právoplatne ukončené. Súd v primeranom čase nerozhodol a jeho nečinnosť spôsobuje, že žalovaný užívaním mojich pozemkov bez môjho súhlasu úmyselne porušoval moje vlastnícke právo bez toho, aby bol akokoľvek sankcionovaný.

Trvajúci súdny spor nevhodne pôsobí aj na môj zdravotný stav najmä psychicky. Nielen v minulosti boli naše pozemky užívané protiprávne cudzími, ale tento stav trvá aj v súčasnosti v inej podobe a k jeho ukončeniu nevedie ani predmetné súdne konanie.

Z dôvodu, že som takto nútený trpieť nezákonné porušovanie môjho vlastníckeho práva a z dôvodu neistoty postoja súdu k mojej žiadosti o zabezpečenie zákonnosti pre nemožnosť dosiahnuť meritórne rozhodnutie vo veci v primeranej lehote, považujem za primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.000 €. Právoplatné rozhodnutie súdu by do budúcnosti pôsobilo aj preventívne na ostatných porušovateľov vlastníckeho práva k našim nehnuteľnostiam a bola by nám zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených

záujmov, ako aj výchovné pôsobenie na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných, tak ako to ustanovuje § 1 Občianskeho súdneho poriadku.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jeho záležitostí súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Žiline v konaní 6 C/41/2008 bolo porušené.

Okresnému súdu v Žiline prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C/41/2008 konať bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 3.000,00 € (slovom: tritisíc eur), ktoré mu je Okresný súd v Žiline povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 356,40 € na účet jeho právneho zástupcu Mgr. M. H., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 360/2011-12 z 24. augusta 2011 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľa a predseda okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu vo svojom podaní č. 1 SprS 285/2011 z 19. júla 2011, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 25. júla 2011, zaslal vyjadrenie zákonného sudcu, ktorý uviedol chronologický prehľad úkonov okresného súdu a účastníkov konania v predmetnej veci a poukázal na neúmernú zaťaženosť svojho senátu, na ktorú upozornil viackrát aj vedenie okresného súdu, ale nedostal žiadnu odpoveď, pričom „stav sa dodnes nijako nezmenil“. S vyjadrením zákonného sudcu sa predseda okresného súdu plne stotožnil, avšak nijaké meritórne stanovisko k sťažnosti nezaujal a ani nenamietal žiadnu zo skutočností uvedených v sťažnosti.

Právny zástupca sťažovateľa v stanovisku z 29. septembra 2011, ktorým reagoval na vyjadrenie predsedu okresného súdu z 19. júla 2011, uviedol:

„Porušovateľ vo svojom vyjadrení z 14. 07. 2011 v nadväznosti na vyjadrenie z 19. 07. 2011 uznáva, že v predmetnej veci sú z jeho strany prieťahy v konaní a to je porušenie môjho ústavného práva. Je neprípustné, aby trvajúce organizačné problémy porušovateľa išli na moju ťarchu, keď mi je ústavou garantované právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.“

Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu zistil tento priebeh namietaného konania:

1. Dňa 17. októbra 2007 doručil sťažovateľ okresnému súdu žalobu o zaplatenie nájomného a vydanie bezdôvodného obohatenia proti žalovanému; vec bola zapísaná do registra Ro pod sp. zn. 6 Ro 181/07 a následne 8. februára 2008 prevedená do registra C pod sp. zn. 6 C 41/2008 a pridelená na vybavenie sudcovi Mgr. A. K.

2. Okresný súd uznesením z 11. marca 2008 uložil žalovanému povinnosť vyjadriť sa k podanej žalobe; vyjadrenie žalovaného bolo okresnému súdu doručené 28. marca 2008.

3. Dňa 10. decembra 2009 nariadil zákonný sudca pojednávanie na 29. január 2010.

4. Dňa 29. januára 2010 sa uskutočnilo pojednávanie bez prítomnosti sťažovateľa (právny zástupca sťažovateľa bol zastúpený Mgr. K.) a bolo odročené na 19. marec 2010 na účely výsluchu neprítomného sťažovateľa a vyžiadania správ z katastra nehnuteľností.

5. Žalovaný podaním zo 17. marca 2010 požiadal o odročenie pojednávania nariadeného na 19. marec 2010 z dôvodu, že jeho právna zástupkyňa sa ho nemôže zúčastniť (okresný súd oznámil žalovanému a jeho právnej zástupkyni, že ich žiadosť neakceptuje).

6. Dňa 19. marca 2010 sa uskutočnilo pojednávanie za účasti účastníkov konania a ich právnych zástupcov a bolo odročené na neurčito na vykonanie ďalšieho dokazovania a zabezpečenie listinných dôkazov žalovaným (žalovaný doručil okresnému súdu požadované doklady 31. októbra 2010).

7. Okresný súd 7. apríla 2010 vyzval Správu katastra Žilina na zaslanie spisovej dokumentácie (doručená 21. apríla 2010), znalca Ing. M. na predloženie znaleckého posudku (zaslaný 28. apríla 2010) a Ing. P. na zaslanie geometrického plánu (zaslaný 23. apríla 2010).

8. Dňa 14. júla 2011 zákonný sudca nariadil pojednávanie na 11. október 2011, ktoré bolo následne odročené na 25. november 2011 na vykonanie ďalšieho dokazovania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 41/2008.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd vo vzťahu k posudzovanému súdnemu konaniu, z obsahu spisu a z vyjadrení sťažovateľa a okresného súdu a nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o právnej či skutkovej zložitosti veci, ktorá by mohla spôsobiť predĺženie namietaného konania.

2. V súvislosti s hodnotením správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ sa nezúčastnil jedného z dosiaľ uskutočnených pojednávaní, čo ale nemalo zásadnejší vplyv na doterajšiu dĺžku namietaného konania. Sťažovateľ je v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom a poskytuje okresnému súdu požadovanú súčinnosť.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či v namietanom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup samotného okresného súdu. Vychádzajúc zo spisu sp. zn. 6 C 41/2008 ústavný súd zistil, že okresný súd bol bez ospravedlniteľného dôvodu nečinný v obdobiach od 11. marca 2008, keď uznesením uložil žalovanému povinnosť vyjadriť sa k žalobe (vyjadrenie bolo zaslané už 28. marca 2008), do 10. decembra 2009, keď nariadil vo veci prvé pojednávanie, a následne v období od pojednávania uskutočneného 19. marca 2010, resp. výziev na predloženie listinných dôkazov zo 7. apríla 2010 do 14. júla 2011, keď nariadil pojednávanie na 11. október 2011, hoci požadované listinné dôkazy mu boli doručené už v priebehu apríla 2010. Namietané konanie v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti trvalo štyri roky a nebolo ešte právoplatne skončené.

V nadväznosti na obranu okresného súdu, resp. zákonného sudcu poukazujúceho na neprimerané množstvo vecí, ktoré mu boli pridelené, ústavný súd v nadväznosti na svoju doterajšiu judikatúru (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03) konštatoval, že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musia zabezpečiť súdne konania, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu došlo v namietanom konaní k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľ sa tiež domáhal, aby ústavný súd okresnému súdu uložil konať v namietanom konaní bez zbytočných prieťahov. V čase rozhodovania o sťažnosti nebolo namietané konanie právoplatne skončené, a preto ústavný súd vyhovel návrhu sťažovateľa

a prikázal okresnému súdu, aby v namietanom konaní konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

V zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva alebo slobody boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Pretože ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04). Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade existujú dôvody na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

S'ťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, s poukazom na to, že dlho trvajúci stav *„nevhodne pôsobí aj na môj zdravotný stav najmä psychicky“* a *„som takto nútený trpieť nezákonné porušovanie môjho vlastníckeho práva a z dôvodu neistoty postoja súdu k mojej žiadosti o zabezpečenie zákonnosti pre nemožnosť dosiahnuť meritórne rozhodnutie vo veci v primeranej lehote“*.

Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, zložitost' veci, ako aj správanie s'ťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadost'učinenia v sume 2 500 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania s'ťažovateľovi, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom (bod 4 výroku tohto nálezu). Za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 patrí podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov odmena 123,50 €, čo spolu s režijným paušálom (7,41 €) predstavuje odmenu za jeden úkon právnej služby 130,91 €. Ústavný súd priznal úhradu trov konania za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie s'ťažnosti), pričom úhradu v sume 261,82 € (dvakrát po 130,91 €) zvýšil o 20 % DPH (52,36 €) vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca s'ťažovateľa je platcom DPH. Celková suma trov konania tak predstavuje sumu 314,18 €, ktorú je okresný súd povinný uhradiť s'ťažovateľovi na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. októbra 2011